

Kedves Testvéreim! A reformátorok kezdettől fogva az egyház mindennapjaival foglalkoztak. Vitáik, kiállásuk mindig gyakorlati kérdésekben mutatkoztak meg. Luther tételei, Kálvin igemagyarázatai mindig az egyház szolgálatáról, hitvallásáról, a lényegről, szóltak. Felemelték szavukat a kizsákmányolás ellen, az egyház hatalmi játszmái ellen harcoltak. A reformátorok tanai arról szóltak, hogy Krisztus egyháza nem csontosodhat meg. Alapelvük tehát a folytonos megújulás volt.

Pál apostol is úgy beszél az egyházról, mint új közösségről. Egyszerre beszél a megújulásról és egyszerre a megújult közösség fenntartásáról. Sőt, Pál egyértelművé teszi számunkra azt is, hogy Krisztusban nincs különbség ember és ember között, nem számít, hogy az egyház tagjai fiatalok vagy idősek, mindenkinek meg kell újulnia Krisztusban. Nem számít, ki honnan érkezett, Tapolca protestáns gyülekezetei tökéletes mintapéldái ennek. Hiszen szinte mindannyian, akik itt vagyunk, valahonnan máshonnan érkeztünk. Nem találunk olyan családot közöttünk, akik évszázadok óta tapolcai protestánsok lennének. Mindannyian máshonnan érkeztünk. Életünk jól példázza, hogy Isten előtt nem számít származásunk. Nem számít a korunk vagy világlátásunk, mindannyiunknak egyaránt meg kell újulnia. Mi, protestánsok ebben a folytonos megújulásban élünk. Ez keresztyénségünk lényege. Lássuk hát meg, Pál apostol miképpen szól a megújulásról.

A bűnök levetkőzése és az új ember felöltözése alapvető kritérium az egyházban.

Kolossé városát görögök lakták. Az ő gondolkozásmódjukhoz alkalmazkodott az apostol. Több felsorolást is találunk igeszakaszunkban, ez pedig a görög kultúra házi-tábláira emlékeztet. Amolyan szabályrendszer vagy aranymondás-gyűjtemény volt ez, melyet minden család falára kifüggesztettek. Emlékeztető tábláikon pedig az erényeket és a bűnöket sorolták fel. A hétköznapiakra, a mindennapi tevékenységekre utalt Pál a listákkal, amiket az imént olvastam fel.

Először a bűnökről ír, a gyülekezet vétkeit és hibáit sorolja. Krisztus egyházában ugyanis nincs helye a Sátánnak és a gonoszság szolgáinak. Ezért a keresztyének, mint kabátot, gombolják le magukról megbánt bűneiket. Ezeket a vétkeket az apostol „földi dolgoknak” nevezi.

Nem a megtérésről van szó ebben a fejezetben, mert ez már korábban megtörtént közöttük. Meg voltak térve, de megfáradtak. Meg kellett újulniuk hitükben. Nem a misszióról szól tehát az apostol, és nem új tagokat akar toborozni. A meglévő közösség megújulását szeretné. Hogy tegyék le bűneiket, öltse fel az új embert. Újra legyenek Isten

szolgái, hordozzák Krisztus képmását. Ez a szó, „képmás” ikont, képet jelent, valaminek másolatát, megtestesítését. Magyarán, ha valaki ránk és életünkre néz, lássa meg benne Krisztust. Lássa meg rajtunk az evangélium örömét, a szabadságot, melyet az Istenben nyertünk el. Felszabadult örömmel, lelkifurdalás nélkül szolgáljunk az Úrnak. Pál azt kéri a Kolosséiaktól és tőlünk is, hogy tegyünk le mindent, ami akadályoz minket Isten akaratának követésében.

Közösségeinknek meg kell újulnia. Hogy lehessünk elég bátrak ahhoz, hogy mindennek dacára Isten Országát hirdessük. Gondolkozzunk el életünkről, jelenünkről. Hoztunk-e az utóbbi néhány évben jelentős változást a gyülekezetünk életében? Fejlődtünk-e hitvallásunkban? Tudunk-e hathatós választ adni a fiatalok kérdéseire? Mert új ember voltunk megköveteli, hogy legyünk mindig naprakészek. Időszerű hitvallással álljunk ki a világ elé, Tapolca lakói felé pedig saját életünkkel vigyünk példákat és vonzó alternatívát. Mutassuk meg, hogy lehet a 21. században is boldog keresztyénnek lenni.

Mert Isten ígéje nem vesztett erejéből és hatékonyságából ma sem. Az interneten felnőtt fiatalok számára is képes üzenetet hirdetni. A kérdés, hogy képesek vagyunk-e lefordítani az evangéliumot a ma nyelvére. Mert nem elég a szavakat kimondani, meg kell ismernünk hozzá a jelen bálványait is.

Pál apostol korában az idegen vallások voltak az egyház ellenségei, a reformáció korában a katolikus egyház volt az evangélium ellensége, ma pedig a közöny és az érdektelenség áll Jézus Krisztus útjában. Ő pedig minket küld, hogy küzdjünk meg a gonosszal. Képesek vagyunk ebben a korban megújult örömhírt hirdetni?

Az új emberekből álló új közösségnek Krisztus kell hirdetnie.

Az egyházban ezért nincs helye másnak Krisztuson kívül. Nincs helye azoknak, akik nem Istent szolgálják. Az Úr hitvalló tanúkat hív el, hogy az ő ígését hirdessék. A gonosz pedig minden korban megpróbálja ezt megakadályozni. Jézus korának, ahogyan a reformáció korának is hasonló nehézségekkel kell szembenéznie.

Jézus és az apostolok a zsidó vallással álltak szemben. Mert az Ószövetség népe megcsontosodott, törvényeskedő vallásuk a keresztyén megújulás ellenfele lett. Odáig mentek, hogy a megváltót is keresztre feszítették. Krisztus halála és feltámadása után követőit kezdték üldözni. Jézus feltámadása után néhány évvel a keresztyénség szinte el is tűnt Jeruzsálemből. Jézus követőinek ugyanis titkos összejöveleteket kellett tartaniuk, hogy ellenségeik meg ne találhassák őket. A zsidó vezetők csak saját érdekeiket látták. Jézus szavai a gyülekezeteket megosztották. Voltak, akik elfogadták őt messiásnak, mások nem. De a

zsidó vezetők arra nem gondoltak, hogy Isten akaratának mi felel meg. Ők mindvégig szentül hittek abban, hogy csak a törvények betartása lehet Isten akarata. Sőt, Istentől kapott küldetésüknek tekintették, hogy elpusztítsák a keresztyéneket.

A reformáció korában a Sátán hasonló módszereket használt. Isten akaratától az ő mesterkedésére maga az egyház távolodott el. A Szentírást mellőzték, hagyományaikat pedig úgy forgatták, hogy azzal gazdasági érdekeket és hatalmukat gyarapítsák. A pápa hadvezérként és császárként viselkedett. Mit sem törődött Isten igéjével és az evangélium hirdetésével. Építkezett, hadsereget tartott fenn, mindeközben pedig kizsákmányolta hívők millióit. Amikor pedig több ízben is fellázadtak Isten igaz tanúi, kivétel nélkül üldöztetéssel és halállal kellett szembenézniük. A két történetben tehát egyaránt azt láthatjuk, hogy az ördög Isten népe körében tevékenykedett. A gonosz ármánykodásának következményét pedig Isten hitvalló tanúkkal akarta jó irányba fordítani.

Mi pedig Jézus Krisztus egyháza vagyunk, róla neveznek minket. Így tehát nekünk sincs más küldetésünk, mint szembenézni a gonosszal. A Sátán most nem a zsidó vezetők vagy a pápa álarca mögé bújva támad bennünket. Most közösségeink lerombolásával próbálkozik. Családjainkba furakodott be, hogy szétbomlasztva a szeretetközösséget, messzire kerüljünk Isten titkaitól. Gyülekezeteinkbe férkőzött be, hogy megfáradjunk és hogy erőnket és hathatóságunkat veszítsük el. Lelkipásztorainkat támadja, hogy kiégve és megfáradva ne tudják hirdetni a szabadság evangéliumát. Presbitériumainkat támadja, hogy felelősségünket elhomályosítsa, vezetőinket pedig széthúzásra készíti. Gyülekezeteinket támadja, hogy többre tartsuk az emberek véleményét, mint Isten igéjét. Igen, a Sátán közöttünk munkálkodik. Nagymestere ennek. Képes volt évszázadokon keresztül gyűlöletet kelteni az egyházban, képes volt a pápák szívét elfordítani az igétől, hogy őt szolgálják. És most is, ma is képes közöttünk széthúzást munkálni. Azon mesterkedik, ahogy mindig is tette, hogy tekintetünket elfordítsa Istentől. Hogy arcunkon ne a megújult szabadság látszódjon, hanem a megszokás, az unalom, az érdektelenség. Azon munkálkodik, hogy elveszítsük lendületünket, elveszítsük Istentől kapott erőnket. És azt kell mondanunk, igen alapos munkát végez.

Egyházon belül nem tehetünk különbséget valakinek a kora, származása vagy társadalmi rangja mentén.

Azonban Isten minden korban küld szolgákat, akiknek erejét megsokasítja. Jézus Krisztus követőiben és a reformátorokban volt így valami közös vonás. Jézus Krisztus tanítványai mind fiatalok voltak, nagyrészt szegényebb sorsú családokból. A Biblia nagy hitvallói közül is számosan találhatunk olyanokat, akik még egészen fiatal korukban álltak

be a szolgálatba. Luther Márton, amikor tételeit kifüggesztette, 34 éves volt. Kálvin, amikor az Institutio először megjelent, 27 éves volt. Melancthon volt közöttük a legfiatalabb, 24 évesen adta ki meghatározó dogmatikai művét, mely a teológia gyakran felvetődő kérdéseivel foglalkozott. De már 21 éves korában a teológián tanított Wittenbergben, ahol Luther barátja és hittársa volt. Tőlük indult el a reformáció, akik mind fiatalok és zöldfülűek voltak, az ő beszélgetéseik, levelezésük eredménye, hogy most protestáns hitünkben rájuk emlékezhetünk.

Talán azt gondolnánk ezek alapján, hogy az egyházat csak a fiatalok képesek megújítani. Tény és való, a világtörténelem szinte összes forradalmát fiatalok robbantották ki. Sokszor sokféleképpen derült már ki, hogy bennük van meg az erő és a bátorság, hogy valami újat hozzanak. Azonban Istennél ezt nem tekinthetjük mérvadónak. Isten előtt ugyanis nincs különbség. Ő képes fiatal, zöldfülű híveit is felhasználni. De van hatalma arra is, hogy az idősebb korosztályok számára megújulást hozzon. Nem mondhatjuk, hogy minden fiatal jó irányba tereli az egyházat. De azt sem mondhatjuk ki, hogy az idős hitvallók szavait már nem hallják meg a fiatalok. Isten kortól és anyagi helyzettől, származástól és nemtől függetlenül bárkit elhívhat magának. Nincs előtte akadály. Sem a pápa, sem az emberek által hozott törvények nem lehetnek útjában Istennek, hogy tervét és akaratát véghezvigye.

Pál apostolt kövessük, az ő hitvallását vegyük alapul. Ő az egyházról azt mondja, hogy benne „Minden és mindenekben Krisztus.” Ezért kér minket, ahogyan akkori követőit is, hogy „Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon.” Később pedig arról szól, hogy „tanítsátok egymást”. Az egyház lényegét fogalmazza meg itt Pál. Nem számít a korunk, vagy társadalmi szerepünk, Isten minket szolgálatra hív. Mindannyiunknak kivétel nélkül tanulnunk kell, hogy folyamatosan meg tudjunk újulni. Az idősnek a fiattól, hogy lendületet és bátorságot merítsen. Mert Isten egyházában nincs helye a megszokásnak. Nem lehet Krisztus gyülekezete megcsontosodott, elavult közösség. Meg kell újulnunk gondolkozásmódunkban, világlátásunkban, hogy általunk Isten a mostani korban is valami újat hozhasson a világnak. De nekem és fiatal társaimnak is tanulnom kell az idősebbektől, hogy bölcsességet és látásmódot nyerhessek. Mert a tapasztalat igenis értéket hordoz. Egy egész életről szóló hitvallás hosszútávú fejlődést hozhat.

Jézus Krisztus szavaira emlékezzünk, aki egy nagyon szemléletes példát kínál számunkra: „Azért minden írástudó, aki tanítványává lett a mennyek országának, hasonló ahhoz a házigazdához, aki újat és ót hoz elő kamrájából.” Mert mennyivel gazdagabb az a vendéglátó, akinek egyszerre van új bor és aszú a kamrájában. Minden igényt kielégít, minden várakozást betölt. Nincs ez másképp az egyházban sem. Mert a tapasztalat, az évszázadok hagyománya és a fiatalos lendület és megújulás együtt sokkal hathatósabbak.

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2020.10.31.

Textus: Kol 3,5-17

Reformációs emlékistentisztelet

Isten igéjének hirdetéséhez új erőt adhat az efféle egység. És igen, ez a közösség, a megújulás egyháza képes a 21. század kérdéseire és bálványaira is választ adni.

Összegzés

Merítsünk hát erőt egymás hitéből, hogy tudjunk új emberként kiállni az evangélium mellett. Tegyük le vétkeinket Isten elé, boruljunk le előtte, és ő kész megújító irgalmát közölni velünk. Merítsünk erőt Jézus tanítványainak emlékéből is, figyeljünk a reformátorok munkásságára, hogy tudjunk mi is „protestálni”, tudjunk hitvalló választ adni korunk bűneire. Szabad lelkiismerettel harcoljunk az ördög ellen, aki szét akarja bomlasztani közösségeinket. Mutassuk meg, hogy Isten ereje hogyan munkálkodik bennünk! Adja az Úr, hogy tudjunk hitvallók, hiteles tanúk lenni Krisztusunk dicsőségére! Ámen.

Kádár Tamás György